

20.dopis

Došlo 22.března!

Paříž 12. března 1946.

Drazí!

V Newhaven spal jsem v jednom pokoji s jakýmsi tlustým Francouzem, který celou noc chrápal jako zvíře a buzení nebylo nic platné. Nespál jsem celou noc. Cesta po moři byla hrozná. Po čtyři hodiny jsem trpěl žaludečními křečemi, ani ve vlaku ještě jsem se nemohl vzpamatovat. Zařekl jsem se, že už nikdy po moři nepojedu. Bolelo mne ještě dva dny celé tělo a uvnitř jsem byl všecek strhaný. – Dieppe byl hodně poškozený, hlavně opět dělnické domy, které jsou opuštěné, město nevládné, špinavé, lidé stále jakoby rozčilení – po klidných Angličanech nemohu si na ně zvyknout. Přijel jsem do Paříže v ½ 10., nikdo na mne nečekal. Zřejmě můj telegram Maruška nedostala. A dnes je 12. – a ještě jej nemá, a už jej asi vůbec nedostane. Půl hodiny jsem sháněl taxi, až konečně za cigarety a 160 Fr. mne šofér dovezl do rue Visconti. Než ji našel, sjezdil se mnou hezký kus Paříže. Maruška mě přivítala velmi srdečně. Bydlím v jejím pokoji, ona se přestěhovala do hořejšího pokoje k tetičce. Ona a p. Genthner jsou milí, pohostinní lidé. On je Sas z vesnice blízko Lipska.

Rozhodl jsem se, že přece vyčkám návratu Henri Rosera, který má přijeti v úterý 12. ráno. Máme si tolik co říci! Ale v letecké kanceláři mi neprodloužili dobu odletu do Ženevy. Jediná možnost je, že poletím 13. přímo do Curychu. K své veliké lítosti musím Ženevu vynechat. Tetička Alice mi napsala krásný dopis a dává k dispozici pokojík ve svém domě. Také lituji velice, že nemohu v Mez. Č. K. pohovořit o našich problémech a způsobu zprostředkování nezvěstných dětí a rodičů. Budu to musit udělat z Prahy, nejlépe prostřednictvím Mons. Menzela. Možná, že tato úloha čeká na Tebe, Olgo, až tam na jaře pojeděš.

V Curychu zůstanu do pátku. Tatínkovi jsem již psal, aby mě čekal v pátek 15. a že bych rád se s nimi podíval na Beatenberg. Dostanu-li místo v letadle, přiletěl bych přece jen v sobotu 23. do Prahy.

Zde v Paříži mluvil jsem dvakrát s ženou Gustava Frieda.

Se strýcem strávil jsem dvě celá odpoledne v Sarcelles. Je zdrav, čilý, veselý. Chystá se v létě podívat k nám do Prahy s Maruškou. To je obětavé děvče a děkuji za ni Bohu, že mi ji poslal pro strýce. Co ta pro něj udělala, povím až ústně. Při nejmenším ho zachránila před zoufalstvím a smrtí a dala mu krásný pobyt u svého strýce p. Genthnera a opatřila bydlení v Maison de retraite. A co všechno dělá zde pro chudé Čechy a Slováky! Včera jsem s ním byl na švýcarském filmu „Marie - Louise“ a mohu jen říci, že ho musíte vidět! Něco tak krásného a dojemného jsem dlouho neviděl. Ukazuje život francouzských dětí, jichž se za války ujali Švýcaři a poskytli jim pohostinství. Líčen je život jednoho takového dítěte z Rouenu. Je-li film předváděn v Praze, jděte se na něj podívat.

Taky jsem se včera trochu podíval na Paříž, byl jsem v Notre Dame, u Opery, parlamentu, paláce Invalidů a obnovoval si dojmy a vzpomínky z dřívějších návštěv. Bylo to všechno tehdy krásnější, když jsem byl s Tebou, Olgo, na Aidě, pamatuješ? A když jsme pluli po Seině celou Paříží. Dnes se mi Paříž nelíbí. Nelíbila se mi vlastně nikdy mnoho, ale teď zvláště mne tu nic nevábí. Nemám tu kromě Henriho oněch opravdových, vzácných přátel, jako v Anglii. I způsob anglického života je mi blízký, kdežto na Francouze, jejich způsoby, si nemohu zvyknout. Je mi protivné protahování poslední slabiky, a hrdelní, chrčivé r dělá mne nervosním. Těším se, až už budu odtud pryč a doufám, že do Francie se už nikdy nepodívám. Jen Henriho chci často vidět, třeba někde jinde. Na Švýcarsko se velmi těším.

Dnes jsem byl u něj na obědě a pak na několik hodin – až do večera – s ním rozmlouval.

13. III., ve významný den založení našeho díla.

Je poledne a odcházím s Maruškou do Air France k odletu do Curychu.

Bůh buď s Vámi!

Přemysl.

Později. Raději dnes tatínkovi zatelefonuji, abych se s ním domluvil.

Před samým odletem se dovídám, že mám možnost vyměnit si místo a letět do Ženevy. Používám tedy té příležitosti a letím přece do Ženevy. Tam se zdržím do pátku a toho dne pojedu na Beatenberg, kde zůstanu přes neděli. Napíší o tom hned z Ženevy (ještě dnes) do Zugu, snad se tam s tatínkem a Klári setkám. Ne-li, zůstanu u nich déle a do Prahy přiletím v sobotu, ale Bože jak je tu ve Švýcarsku krásně! Slunce svítí, teplo, lidé milí a úslužní.

Let byl dosti neklidný, malým letadlem, ale Alpy v slunečním svitu jako sen! ... Náš starý Mont Blanc na dosah ruky!...

Ted' jedu k tetičce Alice. Ta bude koukat, už mě nečeká. Psal jsem jí, že nepřijdu. Emmy jsem telegrafoval, že přijedu do Zürichu až příští týden. Večer budu telefonovat do Baarerhofu tatínkovi. Píšu na poště.

CAPP-00229 ČAPP 40